

КИРИЛ БОЖИЛОВ

РИЦАРЯТ

chitanka.info

Колко тормоз съм изтеглила в това наше училище „К. Фотинов“! И пак обичам да играя на асфалта в двора му. Щом е хубаво времето и съм свободна — там съм. И не само аз. Много деца идват — кое как може. Все от квартала. Дори непознати...

Наскоро видях едно съвсем непознато момче.

Със спортно колело беше. Кормилото извито като рога на овен; овен с рога бях видяла на село при леля. И силно нашарено. Старо, но боядисано в ярки цветове и правеше впечатление. Поне на мене. И не само колелото.

И момчето ми направи силно впечатление.

Сигурно най-вече защото беше къдрокосо. Не мога да търпя момчета с права коса като на глиган, дивеят ми. Докато в къдравото има нещо облагородено, така съм си внушила още от малка. А бях вече седмокласничка.

Момчето беше с голяма коса, стоеше му като перука. При това — черна. С червено поло, а с къси панталони от синьо кадифе и бели маратонки с бели къси чорапи. Личи си: с вкус е.

Лицето му пък — незапомнено.

Може да е нескромно, но и аз съм красива.

Честно казано, в квартала нямам съперничка.

Известно време ме нямаше. Бях на село само за десетина дена. Като си дойдох, беше към шест часът след обяд. Докато да се изкъпя и след един час — привечер вече — бях в училищния двор. Щом къдрокосото момче внезапно се появи, аз попитах Акси — тя е от нашия клас, Аксиния ѝ е истинското име:

— Кое е това соколè?

— А, един от нашия блок... В съседния вход са — на мястото на една пенсионерка. Размениха нейния тристаен срещу тяхната гарсоньерка с доплащане. За осми клас е, сестричката му е за трети...

И попримигна.

Беше ѝ приятно да разправя...

Останах с впечатлението, че и тя го харесва. Бях длъжна да я попитам:

— Междуременно нещо по-завързано имате ли си?

— Ами-иии, Нелче! Ти пък... Толкова е важен...

„Нелче“-то съм аз.

Момичетата се бяхме събрали до единия баскет. Още не играехме. Аз се бях опряла на баскета и тупах топката; не знам чия беше. Тупах топката и разговарях с Акси, три-четири момичета ни слушаха. Чакахме да дойдат поне още две-три и да играем, както винаги, на народна топка. Едно мъниче — по мое нареждане бе отишло вече да ги вика. Бях се сетила за близначките от нашия блок и едни други седмокласнички, мъничето ги знаеше.

А отгатък, както обикновено, имаше момчета.

По̀ към училищния вход бяха. Цяла тайфа. Тоя път не ритаха футбол. Повечето бяха с колелета. Не повечето — ами всички. Бяха се скупчили за нещо. После взеха да щурят из двора. Да правят кръгове. Колокрос. Надбягване... Около нас кръжаха. Някои оригиналничеха. Например: караха без ръце. Или стъпваха върху седлото, без да въртят педали. Или силно и внезапно натискаха спирачките при остър завой. И с крак стържеха, наклонени почти до падане. Искане да ни смят с факирство? Циркаджийчета...

Толкова са ми безинтересни!

Макар че нямах причини да се оплаквам от тях...

Вярно, и онова момче караше с тайфата. Само че по-встрани или по-отзад. Караше силно, но плавно. Направо казано: все едно летеше, като красива червена птица. И ми беше приятно да го гледам.

Все в него гледах.

Моята мечта за момче винаги е била ей такава: на всяка цена да е красиво, елегантно, мъжествено. Хем да е мъжествено, хем да е фин кавалер. С изтънчени обноски. Културно, тоест.

Може би защото самата аз съм малко дива?

За компенсация, един вид.

Тъкмо такава ми се стори новото момче. От пръв поглед. Ужасно много ми хареса. Наистина беше момче мечта. С парашут спуснато за мене? По специална поръчка...

Такъв късмет!

Досега не бях имала момче за приятел. Много момчета, особено осмокласници, са ме закачали. И гимназисти. Дори един студент ми предложи да ме заведе на студентския им празник. Все съм отказвала. По най-различен начин — според това как се закачат и как ми предлагат. Понеже аз се държа малко по-нахакано, в смисъл — по-

дръзко, по-свободно, някои смятат, че всеки ден си сменям кавалерите. Защото и спрямо „кавалерите“ се държа нахално. С някои се и бия...

Все съм се питала: защо са ми тия рошльовци?

А на село братовчедка ми ме „тушира“. С една година е по-малка от мене. Не бях я виждала близо година. А тя пораснала за тази година. Един бюст оформила... И от зимата започнала да се занимава с момчета. Всичко ми разказа: колко сладко все пак било да се целуваш с момче и т.н. Колко сладко? — питам я лукаво, но съм и любопитничка: — Колкото сладко от смокини?... Глупости, то е съвсем друго... Все едно целуваш майка си?... Спукваш ме — опитай, за да разбереш... Дори ми предложи да съм опитала с едно нейно съседче, то ме било харесвало. Предупредих я: точка по тоя въпрос. Гледах я, чудех ѝ се: горе-долу три момчета има в цялото село и тя вече си избрала приятел. Изпотрябвали са ми нейните ухажори тука. След като край мене се мотаят хиляди момчета...

Но тайно си обещах още на село: ако срещна някое божествено момче, защо да не излизам с него? Тъкмо да проверя колко е сладко да се целуваш с момче...

Не съм момчемразка, изключено.

Но ме беше страх ли, срам ли: ами ако е нахално, както мъжете в някои филми? Как да се държа, след като го обичам? И си съчинявах куп варианти. И най-честият, най-сигурният вариант: ще го смачкам от бой...

Значи все пак вече мислех за момчета!

Божествено ли беше новото момче със спортното колело?

Според мен — почти да!

Мъничето се върна и каза: след мъ-ъничко всички щели да дойдат за игра. Станах неузнаваемо разсеяна. Момчетата правят кръгове, аз уж тупам топката, но вече не съм облегната нехайно на баскета. Вече се въртя — след момчето, моето. То изпъкваше с червеното поло.

Не отричам, че винаги съм била хитричка.

Издебнах такъв момент: когато тайфата им наближи, топката уж ми побягна. Нарочно я пуснах към тях. И веднага викове: „Стига ма, ей, ще ни пребиеш!“ „Нело, ти с всичкия ли си?“ „Знаеш ли като ти дойда?“ Ето това са нашите момчета — сами се характеризират.

Новото момче беше поизостанало, педала си оправяше.

Всъщност аз към него отправих топката. Съвсем не исках да го спъна. И стана точно така, както исках: момчето удари спирачките. Не от страх да не се пребие. Ами се наведе, взе топката, тупна я веднъж — просто да я изпробва. Подложи я на дланта си. И подкара крачка-две колелото си. Поднесе я:

— На кого е? Ваша ли е?... Заповядайте!

Топката не беше моя. Но нали аз я изтървах, излязох напред. И с две ръце я взех. Кой знае как ми дойдоха тези думи:

— Много сте мил. Трогнати сме!

И усетих как се изчервих.

Толкова рядко ми се случва това, аз се смятам за сурова душа. Момчето не си тръгваше. Гледаше ме очарователно.

— Много си хубавичка.

— О-оо, моля ви се сега!

Простоватото ми прозвучаха моите думи. Ядосах се на себе си: култура ли ми липсва, умствен багаж? И още по-силно се изчервих. Сега вече от гняв. Сама себе си бях разгневила.

Момчето догонваше групата — напъряно.

Аз бях като замаяна. Какви сини очи имаше. А гласът му плътен, почти мъжки. Но с нежни тонове.

„Влюбена съм, дявол ме взел!...“

Езикът ми е грубоват, дори цапнат. Нарочно се стремя да съм такава. Да съм сурова. Да приличам на момче — нагла, независима.

А излезе, че съм била и сантиментална душа.

Жадна за ласчица...

Смъкнах толкова лесно грубиянската си маска. Като че ли ми призля. Нещо като звездички заизскача пред очите ми. Зевнах за повече въздух. И таз добра: сълзи припариха бузите ми. Какво се развълнувах толкова? По-бързо да скрия сълзите! Уж мушичка е влязла в едното ми око. Така излъгах момичетата. И им дадох топката. Те поискаха да ми помогнат — да били извадили мушичката. Аз се измъкнах с лъжа:

— Ще изтичам до нас да си сложа капки...

Не се върнах в училищния двор. Мъничето дойде да ме извика, аз се престорих, че окото ми е зле: бях сложила кърпа върху него.

— Ау, пожелавам ти по-скоро да оздравееш, како Нели! — натъжи се мъничето и си тръгна.

Жалко, че нямаше с какво да го почерпя.

* * *

Написах му писмо.

През нощта му написах писмото.

Беше точно един часът и десет минути, когато се събудих. Бях го сънувала: някакво колоездачно състезание, някъде си, пък сякаш е в училищния двор и той пръв финишира, аз крещя „Браво“ и се надтичвам с други хора първа да го поздравя...

И се събудих неочаквано леко, разбрах, че гледам.

В стаята беше задушно. Щракнах нощната лампа и за втори път от снощи ми стана ясно: аз го обичам. Ето на: като че ли наистина съм тичала, задъхвах се.

Аз си бях господарка на стаята.

И ми хрумна да му напиша писмо. Понеже иначе нямах смелост да му кажа... Станах, измъкнах листове от една тетрадка. Беше тетрадката по омразната ми физика. Тъкмо се натъквих на бюрото, сетих се: почеркът ми е невъзможен, дали ще го разбере?

Аз лесно решавам нещата.

Нетърпелива и вироглава съм.

И веднага реших: ще му напиша писмото на пишеща машина.

Да стана машинописка — това е моята малчуганска мечта. И още не съм се отказала. В училище не съм процъфтяла. Всичко най-обикновено е при мене. Момиче без особени амбиции. А може би и без заложби?... Каквото излезе най-сетне! Но поне като знам машинопис, мога да стана секретарка. На някакъв шеф — например директор, министър... Не скривам, обичам и да повтарям: красива съм. Скарана съм с мързела. Е, тогава: не съм ли подходяща за секретарка? И защо да не бъда аз, ами някоя повлекана! Често се виждам зад луксозно бюро, телефонът, машината, встрани — канапето за посетители, бюфетчето със сервизите за кафе и другите дрънджолййки, хладилникът, срещу мене — кожената врата на шефа, хой, хой!...

С майка ми не се разбирам.

Причините са много, основната е: защото ме е оставила без баща. Уважавам я, понеже е работяга. Тя е касиерка в едно търговско

предприятие, но знае и да пише на машина. И машина си има. Почти всяка вечер след работа пише у нас. На най-различни хора, включително и на писатели. При нея рекламации за лоша работа няма. И не минава без бакшиш. Отделно — по еди-колко си стотинки на страница. Веднъж за един роман взе триста лева. Но поне се носи по последна мода. И мен не ме оставя без хубави дрехи и пари.

И аз се научих да пиша, изобщо схватлива съм.

А през въпросната нощ, без всякакъв шум пренесох машината от хола при мен. Настървено сложих бял лист и веднага написах:

Здравей, Димо!

Защото той се казва Димо.

Моята мисъл не е тромава, специално по български език и литература съм някъде сред факирите.

Аз съм момичето с жълтото поло. Спомняш ли си?
Снощи ти на мен подаде немирната топка...

Представих си как ще държи същото това листче, как изумен ще чете тези мои семпли, но искрени думи, после ще ги препрочита...

Ето че мама цъфна на вратата, беше ме усетила. Двете повеждаме разговор...

— Ти луда ли си?

— Не съм.

— Тогава престани да озвучаваш навред край нас — хората спят.

— Утре ще им се извиня. Ако претендират де...

— Какво те е прихванало спешно?

— Ами че-еее... Бях забравила, че за утре сутринта ми искат материал за новата учебна година. За стенвестника на класа...

— Тогава по-тихо. Сложи възглавница отдолу...

Е, сложих възглавница — родителката да е спокойна.

Искрено ти признавам: ти си не само красив, но и като по ноти възпитан. Не скривам, че изведнъж ми хареса. Да оставим настрана физиономийката ти. Ами маниера ти ми допада. Винаги съм мечтала за такова момче. Като тебе. Искаш ли двамата да станем по-близки? Аз не знам как точно. Нямам никакъв опит. Но хей така — да сме по-често заедно. Да си доверяваме всичко. Изобщо — да бъдем истински приятели.

Крайно неудобно ми е, че аз първа ти предлагам това. Но не мога и да чакам. Дано само правилно ме разбереш...

И те моля от сърце: не ме издавай на никого!!!

Ако не си съгласен — нищо. Поне ми отговори на телефон 31-20-63.

Нека всичко да си остане между нас, нали така?...

Подписах се с химикалка — „Канелия“. В скобка: Нели.

И се нарисувах. Не знам какво друго мога, но мога да се нарисувам само с няколко щриха. Наследство най-щедро от татко. Той е художник.

Писмото сложих в плик, отгоре — „За Димо“. Пъхнах го под възглавницата си, въздъхнах: „Ще му поискам и снимка...“.

Аз съм доверчиво човече. Стига сърцето ми така да подсказва. Одеколон никога не бях употребявала. Но се сетих и от антрето взех маминия „Мазуми“. И допълнително напръсках плика. Заклех се; това ще е моят мирис и той винаги ще го познава...

Легнах си, да заспя — невъзможно.

Мислите ми са верни приятелчета. Започнах да си въобразявам: как ще изглеждам с Димо, до Димо... Разни сцени — все поетични, разбира се. Като в немите филми... Бях си втълпила от по-рано: мъжът ми трябва да бъде образцов. Фигура, отделни черти. Може да е пияница (у нас), да е мързеливец (у нас), може дори да ме бие (у нас). Но никой да не знае. Излезем ли — под ръка. Все едно нищо не е имало. Ние да вървим, след нас да се обръщат. Разните клюкарки съседки да се самовзривят от тая гледка. Тоест — от завист...

Колко искам да ми завиждат!

Дотегнало ми е от полусемейство. И от съседски злонамеци. Искам да имам поне три деца. И те да не се срамуват от мене.

В това отношение смятам мама за нещастница...

* * *

Не мога да се побера в кожата си.

Отново се размислих: толкова момчета ми бяха предлагали да излизам с тях. С чисти чувства или само за зальгалка — не ме интересува. Не съм ги броила. Не са по-малко от няколко десетки. Умни момчета или празноглавци. Отказвах им и не съжалявам. Не бях длъжна да приемам. Но на всички, повтарям, съм отказала най-безобидно. Повечето на шега. За да не се огорчат. Да ме разберат: малка съм, не ми се занимава с такива сериозни работи. Ами като пораснеш? — питали са ме също на шега. Казвала съм им: винаги ще съм си малка. Игра на думи и настроение. Но нито едно от тези момчета не ми е сърдито. Напротив: повече ме уважават. Близки са ми — всичките момчета, колкото и момичетата. Нали заедно играем, учим. Освен някои по-ограничени, с тях по-трудно се контактува.

Не мога да се примиря и това си е. Бясна съм.

Веднъж и аз да се реша за приятелство с момче и той така грандомански да постъпи. Толкова съм разочарована от Димо! Колкото не може да си го представи човек — разочарованието ми. Ами че на него му липсва и грамче човечност. Аз изрично да го предупредя, на два пъти.

А той?...

Всъщност ето какво се бе случило: привечер пак се събрахме момичета и момчета в двора на училището. И аз — уж играя, а все Димо следя: беше в нов екип от бяло поло и черни кадифени панталони. Фукльо ли е? Какъвто и да е — такъв го харесвах. Такъв го обичах. Измъчвах се: защо не си тръгне самичък? Ще го настигна още зад книжарницата и ще му предам писмото. Веднага ще избягам — да не го чете пред мене...

Всички момчета бяха без колелета. Понесоха се нанякъде.

С тях — и Димо, жалко.

Дадох писмото на Акси. Помолих я да му го предаде. Тя да си намери начин как. В краен случай да му позвъни у тях, но още тая вечер той да го получи. Запечатан плик. Акси е честно момиче. Обеща ми. Не ме и попита какво е писмото. Навярно се е досетила.

Побързах да се прибера у нас. Кога ще си дойде майка ми, никой не можеше да ми каже. Сама бях, искаше ми се да съм сама. Дежурех до телефона. И мислех само за Димо: дали вече е получил писмото?... Друг път си пусках музика, сега ми трябваше тишина: да не би Димо да ми позвъни и аз да не чуя...

Позвъня се не по телефона, а на вратата.

Жалко, беше Емил.

Емил живее на горния етаж, току-що се прибираще. Осмокласник. С него подчертано се уважаваме. Най-вече като хора от един вход. Уважаваме се и от игрите, то се знае. Макар че той от година-две почти не играе с нас. Понеже тренира бокс и не му остава време. Отскоро се бе издължил. Беше пораснал. И погрознял, но и като че ли е поумнял. Укротил се — личеше му и в погледа, и в движенията, в обноските. Пролетта дечурлигата от цялата „махала“ бяхме на негов мач. Викахме за него до прегракване и той победи...

— Ти откога намрази себе си? — попита ме Емил, аз се шашнах, свих рамене:

— Не те разбирам, брат.

В антрето на съседите непрекъснато шляпаха нечии стъпки и той предложи да влезем за мъничко у нас, в антрето. Поканих го в хола. Отказа. Мене вече ме загризаха тревоги. Може би защото той ми се видя загрижен, ядосан.

— Слушай, Нели... Не ти се бъркам в личните работи. Не смятам също, че си толкова малка, за да не можеш да се влюбиш в някого. Вярвам, няма да си помислиш, че дойдох при тебе от луда ревност. Ние с тебе се познаваме от джуджефърелци... Но ти си изпратила любовно писмо на това леке Димо. И нямаше да има нищо лошо, ако той наистина не е леке: преди малко четеше твоето писмо пред всички. В училищния двор. Аз случайно минавах... На мен лично нищо лошо не ми е направил. Но твърдя, че е подлец. И ако ставаше дума за някое друго момиче, щях да го отмина. Ти обаче си от нашия вход. Още си глупавичка, прощавай за израза ми. Съветвам те само да

си помислиш: има ли смисъл вече да се надяваш на тоя човек? Докато не те е направил смешна в целия квартал... Довиждане!

Нито дума не можах да отроня.

Емил ми махна и си отиде, не помня как си отиде. Кой знае какво студенокръвно създание съм, щом не припаднах. И нито сълза. Нито гняв. Гневен и възмутен беше самият Емил. Не можех да допусна, че ме е излъгал. Но не ми се искаше да му вярвам напълно. Свят като че ли започна да ми се вие. Побързах да седна на дивана. Започнах да се зальгвам: възможно е Димо да се е похвалил... Радостен е бил, похвалил се е на всички...

Хареса ми тази моя измишльотина, успокоих се отчасти.

Аз лесно решавам нещата. Веднага реших: ще му напиша второ писмо. Със собствената си ръка — ръкописно.

Скоро писмото беше готово: че съм била сигурна в неговата кавалерска честност, затова съм му се доверила; и отново го моля да ми отговори лично: иска ли да се сблизим двамата? Други хора да не знаят, защото е обидно... Горедолу това беше.

Вече се беше стъмнило. Реших този път аз да занеса писмото — ще го пусна в пощенската им кутия.

И отидох, той живееше през три блока.

На уличката пред блока деца играеха на дама — момиченца. Сетих се: не му знам фамилното име! Реших да изпратя писмото по някое от момиченцата. Избрах си едно — с големите бели панделки, ой че беше красивичко. Извиках го и то дойде при мене любопитно и усмихнато.

— Сладуранченце, в този блок живее ли един батко Димо?

— Да, какичко — на последния етаж. Ей там горе...

— А ще изтичаш ли да му предадеш ей това писмо?

— Разбира се, како Нели. Ей сегичка. Той току-що мина оттука.

— Излезе?

— Не-еее, влезе.

А мушморочето ме познаваше. Сигурно защото на всяко училищно тържество аз съм патентованата декламаторка.

Помилвах го, колко беше добричко.

То се мушна във входа, аз бързо се отдалечих. Грозни и алчни съмнения ме заизмъчваха. Предчувствах, че нещо лошо ще ми се

случи. Упрекнах се: сбърках ли за втори път? Защо не послушах Емо? Обърнах се: беше късно да догонвам момиченцето.

Не ми се прибираше у нас.

Отидох чак до киното и си купих сладолед „Ескимо“. Заобиколих откъм стадиона. Нещо ме болеше тъпо — сърцето? Чувствах се нищожна: вече всички момчета знаят, че аз се натрапвам, а Димо ме е отрязал. Явно или скришом някои ще ми се подиграват. Ще ме е срам да играя с децата. Как ще отивам на училище? Оставаше ми единствената надеждица: дано Димо само да се е похвалил за писмото и ако наистина станем добри приятели, тогава нека знае целият свят...

Не се стърпях и пак минах покрай неговия блок.

Дечурлигата вече не играеха на дама, бяха се събрали в светлината на електрическия стълб. Високо спореха за нещо. От тях се отдели русичкото момиченце с големите бели панделки. Пресрещна ме виновно.

— Како Нели, той, бате Димо... аз го срещнах на стълбището и веднага прочете писмото ти. „Глупости!“ — каза, и още нещо добави, не разбрах добре. И го скъса на дре-ебни парченца. После парченцата пхна в голямата кофа за боклук на тротоара. И ме посъветва: „А ти да бягаш от тази любовчийка!“. Чува го и другите... Не постъпи честно!

Всички деца гледаха към нас, шушукаха си. Целунах момиченцето и се затичах.

Опомних се в градинката. Дърпах косата си, за да ме заболи; ах, защо не послушах Емо, защо, защо! Какъв кристализиран подлец излезе Димо. Защо трябваше да ме разнася? Все едно аз съм най-пропадналото момиче. И децата дори ще ме сочат с пръст. А аз не съм и мислила за момче досега. Как ще се браня от клюката?...

Ах, ти, мерзавце!

Вярно, харесвах го допреди малко. И може би съм го обичала, не знам. Но вече го мразех, бях сигурна — мразех го със силата на вулкан. Ненавиждах го. Защото не постъпи честно с мене. Непочтено момче, лигльо... Надут мухльо!...

О-ооо, да можех да му отмъстя.

Бих могла да му нанесе едно кроше в брадата и да го сваля, после отгоре да тъпча, да тъпча... Или с камък главата му да пукна. С игла целия да го надупча. Какво от това, че той може и да ме смаже от

бой... Не, не става. Колко е моят юмрук за такова безжалостно отмъщение... Да имах брат, братовчед.

Да имах при себе си баща...

Ах, тая моя майка егоистка!

Никога няма да ѝ простя, никога.

Още се лутах из градинката.

По-вдясно беше алпинеумът с поточе и в ниското — плачеща върба с мостче под нея. Момчетата си бяха измислили, че е мостче на въздишките и щастието — на него се целуваха за пръв път. Момчетата бяха разбрали слабостта им и нарочно ги водеха да минат оттам — полесно да си получат целувката... Никога не бях мечтала за такова нещо. Но сега и аз минах през мостчето. Пожелах си: дано най-скоро си намеря такъв силен и смел приятел, че той да отмъсти на Димо!...

И се разсмях, въпреки всичко: колко съм глупавичка.

Все пак ми полекна, нали беше минало малко време.

Избистри ми се главата. И с ужас си помислих: самотна съм. Не ставаше дума за момента в градинката. Изобщо — в живота. Ясно, нищо друго не мога да му направя на този подлец. Но поне това мога: когато утре вечер дойде в училищния двор, при момчетата, ще отида, в очите ще му кажа: „Подлец!“ — и в същия миг дланта ми ще се залепи за бузата му с всичката моя сила и ненавист.

Не защото ми отказа да сме приятели, не.

Ами защото, въпреки че го помолих, ми се подигра публично.

Докато обмислях отмъщението си, изглежда, умът ми пак се беше замътил. Защото по едно време се видях, че съм стигнала нашата улица. На ъгъла до липата и електрическия стълб. На двайсетина подскока до нашия вход.

Кърпичката ми беше мокра — значи доста съм си поплакала. От безпомощност? Във всеки случай, казах си, няма да се прибирам с подпухнали очи — мама си беше у нас, светеше в кухнята ни. Разбира се, че нищо няма да ѝ кажа. Кога и какво ли съм ѝ казвала от две-три години? Освен още да се поразходя. Докато ми се върне нормалният вид. Ще отида пак в градинката — на чешмичката ще си измия очите...

Бях се настървила.

От главата ми не излизаше закана: зверски ще замахна, за да залитне чак от удара ми... Тъкмо сега някой изтрака иззад гърба ми.

На ъгъла на нашия блок е трафопостът, покрит с дебела ламарина. И мине ли се оттам, тя се огъва, трака.

Не успях да се скрия зад високите рози.

Показа се Емил, спря изненадан. Прескочи ниската роза и се намери при мене.

— Какво се е случило, че се давиш в сълзи?

Нищо няма да скрия от него, нищо! — обещах си, иначе ще се пукна като детско балонче. И без това той знае половината история.

Разказах му злополучния финал.

А може би трябваше да си премълча? Да не се получи, че клеветя, че се оплаквам. Все едно го обвързвам насила с моята история...

— Нищо де. Поне сама си разбрала що за тип е. Макар че можеше да си спестиш този един тон огорчения... Слушай сега, непослушнице: утре привечер аз съм зает, но ще си намеря начин и време да дойда в училищния двор. Искам ти да си там. А сега ела да си освежиш очите на чешмата в общата пералня долу. И да се прибираме. Моля те, глупости разправяш: ти и шамар. Нищо няма да му правиш, казах ти вече. Ела на чешмата...

Гледах го и умът ми не го побираше: и Емо доскоро беше като всички други момчета, кога израсна такъв? Какви очи бил имал — синкави и хубави, добри очи...

* * *

Отидох в училищния двор без настроение. По заповед.

Какво ти настроение, страхотно се притеснявах: що за разправия е намислил Емил?

Направих се на болна и не играх на народна топка. Дебнех момчетата: нямаше промяна в държанието им към мене. Може би още не знаеха всичките за Димо? Или от съчувствие не ме подкачаха! Използваха ме при „кавгаджийски“ топки, да ги помирявам.

Момчетата пак бяха там, до училището. Бяха събрали три пейки и някои играеха на карти. Други, естествено, зяпаха.

При зяпачите беше и Димо. С онова, червеното поло.

По едно време откъм стадиона с колело пристигна Емил. Той си няма колело, доколкото знам. Значи бе взел нечие? За да дойде побързо! Нали ми бе казал, че е зает тази привечер. Но е намерил време и начин. Както ми бе обещал.

Момчетата се размърдаха — да му направят място по-отпред. Уважаваха го. Той не седна.

След това двамата с Димо се отдръпнаха.

Чак до училищния вход стигнаха. Крачеха бавно и сериозно разговаряха. Само веднъж Емо погледна към нас, момичетата. Димо — напротив: стоеше гърбом.

Завиха зад училището...

След десетина минути видях как Емил си отиде през една от страничните врати. Отначало тикаше колелото, после му се метна...

Димо изобщо не се появи.

До вечерта — никаква информация. Не издържах. Качих се на горния етаж и позвънях у Емилови. Бях си приготвила думите: „Прощавай, какво стана днес?“. Но не ми потрябваха. Той ме посрещна вежлив, нахлузи чехли, прибра езичето на секретната брава и затвори вратата.

Слязохме на площадката между етажите.

— Всичко е наред — каза ми, не му се говореше.

Мълчах, но и не си тръгнах. Очаквах още нещо да чуя. С поглед си изпросих по-нататъшното му обяснение:

— Не ми се разправя, но... Слушай сега! Опитах се по мъжки всичко да приключим. В смисъл: в квартала момчетата и момичетата, казах му, досега сме живели честно, изобщо между нас всичко е било почтено. Ето защо той, като нов, трябва да се съобразява с тези наши „закони“. Това значи: трябва да ти се извини пред момчетата, на които е чел писмото ти. Той накрая се съгласи, но да ти се извини насаме. Между другото: и той те харесвал, но хора го били осведомили за майка ти и така нататък... Аз държах на своето: независимо каква е майка ти, да ти се извини пред тези, пред които преди това те е оскърбил незаслужено... Непочтен е! И му го доказах. Не ме разпитвай как, моля те. Изобщо можеш да бъдеш спокойна, да не му се плашиш. А обидата ще я преглътнеш. Това е.

И си тръгна.

От объркване сигурно не му и поблагодарих. Като някоя тулупка. Не можа да разбере колко му бях признателна — за отмъщението. Дори не се съмнявах вече: аз го обичам. Но с друга обич — като към по-голям и силен човек. Като към закрилник. Нещо като към брат, макар че аз никога не съм имала брат. През цялото време го гледах в очите — синкави и хубави, добри очи.

Ако ми беше предложил да отидем заедно на кино или на екскурзия, щях да се съглася. От неудобство да му откажа. Да не ме сметне за неблагодарница. Защото иначе никога не ми е харесвал кой знае колко по външност. Просто не ми допадат такъв тип момчета — колкото и да са добри, дори с къдрава коса да са.

Но Емил беше не само добър.

Той излезе и умен. Не ми предложи такова нещо. Може би защото аз също не му допадам? Или той също се плаши от „името“ на майка ми, само че не се издава...

И още повече, тайно го заобичах. Както се обича по-възрастен и силен човек, който се грижи за тебе. Дори в момента го обичах по-силно от баща си. Защото баща ми никога не бе се грижил за мене истински, както други бащи. И той не беше виновен...

Майка ми го изгонила, била съм почти бебе. Родителите на баща ми купили апартамента. Но не на тяхно име — добри хора били. На развода съдът ме дал на майка ми. С мене — и апартамента. Съкооператорите били на страната на баща ми — най-вече заради родителите му; не са одобрявали и морала на майка ми. Изобщо с майка ми никой не разговаря в блока. И тя никого не търси. А към мене всички се държат добре. Може би от съжаление. Или защото към всички съм вежлива. Не пропускам трудов ден. Ако някоя жена носи тежък багаж, помагам й...

А татко живее в София.

Не го помнех. Едва преди две години го срещнах сякаш за първи път. Понеже по-рано майка ми му забранявала да ме вижда, но именно тя го извика. Бях се разболяла и лично татко ме заведе в Париж — всичко ми бе като насън... След оздравяването ми отидох в София на гости при татко. Той живее с друга жена. Чужда ми беше. Но тя се държеше много естествено с мене. Уважавах я заради татко. Той настоява да кандидатствам в Софийската художествена гимназия — при тях съм щяла да живея. Дори е предплатил на един възрастен

художник от нашия град да ходя при него на частни уроци. За да не го огорча, ще трябва да вземам тия уроци. Но не съм се отказала да ставам машинописка...

Тази вечер майка ми нямаше да се прибира. Магазинът им щял да бъде нощно дежурство. Но и да си е у дома — какво от това? Заедно сме само понякога на вечеря, понякога — пред телевизора. Иначе всеки си е в своята стая. С други думи — на самовъзпитание съм.

Моят свят е още мъничък.

Това не ми пречи да обичам живота. И си ми личи. Веднъж една учителка каза, иронично, разбира се, пред целия клас: „Нели да си на тоя свят!“ — дори прозвуча като завист. Защото бях получила двойка на класното по геометрия. Имаше много двойки и тя, за да развесели класа, предложи някой да разкаже някаква смешка. Аз с удоволствие разказах не една, а три смешки...

* * *

На другия ден Димо не дойде в училищния двор...

Но преди това — някъде около обяд беше, намерих в пощенската кутия първото си писмо. Ясно-о! Скъсах го на малки парчета — и следа да няма от него.

Почти веднага го срещнах пред бакалията. Успях само да си помисля: няма ли да ми начупи ребрата от бой, ако смята, че съм го наклеветила на Емо. И забелязах синини по лицето му... Само крачка преди да се изравним, той повдигна глава и каза хладно:

— Здравей!

Смънках нещо и аз.

Домъчня ми, не преувеличавам. Понеже нито ме наби, нито направи сръдлив фасон, а ме поздрави, затова ми и домъчня. Нали си бях внушила, че той е единственият човек, когото мога да обичам за цял живот. После отидох на другия полюс: намразих го, понеже ми се подигра. У дома си навярно е излъгал за синините: уж е паднал от колелото. И не се е оплакал на директора на училището. Все пак му прави чест...

Вярно, в един момент ми домъчня за него. Но бързо ехидна усмивчица размърда тънките ми устни: така му се пада! Не съжалявах,

че му е отмъстено.

Лоша ли съм?

Не знам как се получи тъй, но като го отминах и отново се почувствах напълно самотна. По-самотна от всеки друг път. Да-а, ясно: дълго трябваше да изплащам лихва на своето лекомислие с писмата...

* * *

Бях тръгнала за откриването на новата учебна година.

И на стълбището срещнах Емил, но как? В носилка на „Бърза помощ“. Той не ме видя. От майка му разбрах, че е получил възпаление на апендикса.

Веднага го оперирали.

Дойде и четвъртъкът — четвъртият ден от операцията. И аз му отидох на свиждане. Беше удобен момент да докажа своята признателност.

Той много ми се зарадва.

Дори ме помилва по косата. Хем там бяха майка му и баща му, сестричката му също беше.

И какво: помислихте си, че кой знае какво се случи след това?

Нищо не се случи!

Емил просто се показва като истински рицар; нали може да се нарече рицар едно момче, което е отмъстило за жестока несправедливост към момиче?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.